

ANY XVI

LA GRALLA

PUBLICACIÓ SETMANAL

NÚM. 765

Tot el poble en peu per la defensa de la República!

El Consell de la Generalitat és format avui per tots els elements antifeixistes des d'Acció Catalana a la C. N. T. — Les milícies de Catalunya han pres Monte Aragón i Estrecho Quinto i avancen vers Almudévar. — El poble de Madrid, i tot Espanya, oposaran el pit de les seves milícies a l'allau de mercenaris que volen prendre la capital de la República.

La consigna és aquesta: Cal acabar la guerra! :: El crit de combat és aquest: No passaran!

Les subscripcions voluntàries i el servei voluntari

De temps ha que sentim forta adversió a les subscripcions voluntàries. Es perquè l'experiència ens ha demostrat que en la vida social la voluntat no sempre acorda amb les possibilitats de cada ú. Les aportacions a les subscripcions voluntàries sempre les fan els entusiastes, no els que poden més. Aquests, molt sovint fan ironies de mal gust, en tant es beneficien egoïstament dels objectius aconseguits amb el sistema voluntari.

No; nosaltres votem contra les subscripcions voluntàries. I votem també contra el servei voluntari. Si en temps de pau som partidaris d'un exèrcit voluntari, en temps de guerra, no. En temps de guerra, creiem que és deure de tots la defensa del patrimoni comú. Si normalment el servei de les armes és com un ofici qualsevol, en hores de perill és una obligació inel·ludible per a tots.

No hi ha cap raó perquè s'apel·li a la generositat de la gent per a sostenir una lluita com la que dessagna el nostre poble. No hi ha cap raó, perquè a les crides dels governants sols respondran els sacrificats de sempre; els que, per no tenir res, per no haver tingut mai res, ho donaran tot: la xavalla miserable i la sang i la vida.

No, no. Cal que hi siguem tots a la gran lluita. Amb els cabals i amb la sang de tots i amb les vides de tots. No se n'han de fer de subscripcions; sinó que s'han d'imposar tributs. I aquests tributs els han de pagar el que poden,

els que tenen. Els que per voluntat se subscriurien amb una misèria i es quedarien tan satisfets. Els que mai no n'han tingut de voluntat; que per això s'han fet rics. Aquests, i no sols els treballadors, han de contribuir al sosteniment de les milícies. I com que voluntàriament no ho faran, cal fer-los-ho pagar, sigui com sigui.

I el mateix s'ha de fer amb l'allistament de les milícies. Si en els primers moments de la lluita podia semblar-nos que uns escamots d'homes coratjosos i mal armats, però enardits pels ideals de llibertat i de reivindicacions socials podien abatre el feixisme, la realitat ens fa adonar que contra un exèrcit, per faccions que sigui i per mercenari que sigui, cal oposar-hi un altre exèrcit. I si els militarots assassins criden les lleves, en les terres que ells dominen, i porten gent mercenària del Riff i es valen de la força del feixisme internacional, nosaltres no podem oposar-los unes columnes de milicians coratjosos fins al sacrifici, reclutats tots en les fileres de l'obrerisme. No. La defensa del patrimoni, i més que tot, la defensa de la llibertat, fins i tot la dels que en reneuen, ha d'ésser l'obra de tots. Tots, tots els fills de mare han d'ésser iguals davant d'aquesta necessitat imperiosa. Per bé que de la guerra en neixi una nova societat, aquesta guerra no l'ha de fer solament una sola classe de la societat actual. A pagar i a combatre, hi hem d'ésser tots, tots! No hem d'avenir-nos a haver d'agrair generositats problemàtiques quan tenim dret a exigir a tots la contribució que ens iguali segons les forces i les possibilitats de cadascú.